

Herdabrev för Livets söndag, tredje adventssöndagen 2013-12-15

”Håll vår bön och vår längtan brinnande” så ber vi idag i kollektbönen på tredje adventssöndagen. Advent är en tid av bön och längtan. Vi ser fram emot att Herren skall komma, ja, vi måste brinna av längtan efter honom. I advent förbereder vi oss för Kristi trefaldiga ankomst: hans födelse i Betlehem, hans återkomst vid tidens slut och ”hur han tar gestalt i våra hjärtan” för att citera kollektbönen. Denna söndag kallas också *Gaudete*, glädjens söndag, eftersom vi gläder oss över att få se Herrens härlighet i det hemlösa Barnet i krubban likaväl som i honom som skall komma åter i all sin härlighet och bli allt i alla vid tidens slut. Det är samme Herre som i det fördolda lever och verkar i vårt inre, ja, som mer och mer vill ta gestalt i oss och omvandla oss till en allt större likhet med sig själv. Vi talar också om denna söndag som Livets söndag. Vi tackar Gud för livets gåva och vi försöker se hur vi mer och mer kan respektera och försvara livets värde och människans värdighet.

”Herrens ankomst är nära... Domaren står utanför dörren”, skriver Jakob i sitt brev (5:8). Vi lever redan nu i den sista tiden, tiden mellan Kristi uppståndelse och hans återkomst. Detta eskatologiska motiv blir helt tydligt under advent. Vi anmodas att göra det bästa av vårt liv, att omvända oss och ångra vad vi brutit, att börja om på nytt. Det finns ett glädjens allvar över advent. Vi får en ny chans, men vi får inte dröja utan måste öppna dörren för Herren och följa honom. Det finns en speciell halvt vemodig glädje, som föds ur ångern. Människan förminskas inte utan växer när hon ångrar det onda hon har gjort. Genom ångerns tårar kan hon ta emot förlåtelsens glädje och börja om på nytt i nådens nya liv. Tyvärr har många ännu inte upptäckt, att ångern ger dem en enastående möjlighet att förnya sina liv. När man intervjuar olika kändisar brukar man fråga dem om de ångrar något i sitt liv. Ofta svarar de helt spontant; ”o nej, jag ångrar ingenting”. En omtalad film visas just nu som handlar om en återträff för gamla skolelever. En av dem hade blivit svårt mobbad under sin skoltid och vill nu ställa sina gamla skolelever till svars för att de skall få möjlighet att ångra sig – och så kunna bli förlåtna. Men nästan ingen går in på detta erbjudande. De försvarar sig med undanflykten ”vi var ju bara barn”. Kanske det är en av livets största frestelser: att inte ångra sig och vilja ta emot Guds eller vår nästas förlåtelse? Kanske det är det största hindret för många för att kunna ta emot Gud i sitt liv? Vi ser denna vägran att ångra sig både vid de stora processerna mot människor som begått folkmord och när det gäller mer vardagliga ting som skattefusk.

Innerst inne vet människan att ångern är något befriande och helande. Det lilla barnet som hittat på ofog vill kasta sig i mors armar och få förlåtelse. Livet förändras och fördjupas genom ångern. Bara vårt hjärtas ånger kan ge oss Guds förlåtelse. I bikstens sakrament måste vi visa ånger för att kunna ta emot den avlösning från våra synder som Kyrkan får förmedla från sin Herre. Det är en av Kyrkans viktigaste och mest glädjande uppdrag: att hjälpa människor att ångra sig och ta emot den glädje som bara Gud kan ge oss genom sin förlåtelse. Livet får en helt annan skönhet och ett större djup, när människan förstår att hon kan befrias från sin outhärdliga börda och lägga den på en Annans axlar, som vill ta på sig detta för vår skull. Vi får aldrig glömma att Kristus har frälst oss från det onda och själv tagit på sig vår

syndabörda. Vi får med gott samvete lasta över allt på honom, som har lidit och dött för att befria oss från vår synd.

Idag på Livets söndag tänker vi speciellt på det mänskliga livets värde. Vi sörjer över att människans värdighet trampas under fötterna på så många sätt. Genom att missbruka skapelsen utsätter vi andra för stora faror till liv och lem. Vi behöver bara tänka på katastrofen i Filippinerna och hur miljöförstörelsen kan drabba otaliga människor. Vi tänker på dödsstraff, krig, etnisk rensning, massakrer, massvåldtäkter och förföljelser, ja, det tycks inte finnas någon hejd på allt ont som vi människor kan tillfoga varandra. Ångern har också en kollektiv och social, ja, politisk sprängkraft. Den salige Johannes Paulus II bad gång på gång om förlåtelse för det som vi, Kyrkans heliga, men samtidigt syndiga folk, gjort oss skyldiga till under seklernas gång. Svårlösta konflikter mellan folk och stater skulle få en helt annan dimension om man gav plats för offentlig ånger och botgöring. Bilden av en tysk förbundskansler, som ligger på knä i det som en gång var Warszawas ghetto, har etsat sig in det kollektiva minnet, men exemplen borde kunna vara mycket fler.

Livets söndag vill påminna oss om att allt mänskligt liv har rätt till skydd. ”Bland de sårbara som Kyrkan önskar tjäna med särskild kärlek och omsorg finns de ofödda barnen, de mest försvarslösa och oskyldiga bland oss”, skriver påven Franciskus i sin skrivelse *Evangeliets glädje*. Hos många som gjort abort finns det faktiskt ett dolt och ibland förnekad lidande. Det anses opassande att sörja över det barn som inte fick födas och därför blir sorgen ibland ännu större. Just här kan ångern få en förlösande och helande kraft. Även om man inte skuldbelägger den som gjort abort, så är själva handlingen i sig något som sätter sina spår. Ju mer man försöker förtränga det hela, desto mer kan det värka i själen. Men förlåtelse är alltid möjlig, när man ångerfullt och samtidigt tillitsfullt lägger fram saken inför Gud. Återigen ser vi hur viktigt försoningens sakrament är som Kyrkan får förmedla. Ingen offentlig myndighet eller institution kan ge oss förlåtelse, men Gud har anförtrott sin Kyrka uppdraget att förmedla hans barmhärtighet och förlåtelse till alla, som i ånger tar ansvar för vad de gjort och bekänner sin synd och skuld. Ångerns tårar och avlösningens nåd utplånar det som skett och bara nåden blir kvar. Det som gjordes mot Guds lag och bud blir genom ångern och förlåtelsen något som förenar oss ännu mer med honom. Frälsningen fungerar så, men ibland dröjer det innan vi riktigt vågar lita på detta. Genom att bli människa och dela vårt liv och ta på sig vår synd och skuld har Gud befriat och räddat oss från oss själva och det onda vi har samlat på oss under vårt liv. Men då måste vi också klarsynt och ödmjukt våga bekänna och ångra det vi gjort. Ingen kan ta ifrån oss den djupa glädje som det är att få ta emot Guds förlåtelse och försoning, Det är det som är själva evangeliets glädje.

+Anders Arborelius ocd